

za převážně duševní, třeba odborného vzdělání, což jest v rozporu se zákonem i judikaturou.

Se stížností dlužno souhlasiti v tom, že přehlížitelskou činnost zaměstnance v textilním závodě, který zboží v tkalcovně vyrobené za účelem zjištění vad prohlíží, menší vady sám opravuje a větší hlásí šéfovi nebo mistrovi, pokládati jest za činnost převážně duševní, jak Nejvyšší správní soud v nálezu, stížností dovolaném, ze dne 31. března 1924, č. 8315/23 Boh. A 3418, vyslovil, leč nikoliv bezvýhradně, nýbrž jen s omezením, že nejde při tom jen o chyby, které jsou každému a na první pohled patrné. Tato okolnost byla jako rozhodná zdůrazněna také v dalším nálezu ze dne 3. března 1927, č. 3976/27.

Z naříkaného rozhodnutí nelze však vyčísti, že by stálo na stanovisku opačném, t. j. že by snad žalovaný úřad při svém rozhodování vycházel z názoru, že předpokladem jeho hodnocení prací B. jako dělnických byla okolnost, že nemá odborného vzdělání. Uvádí-li naříkané rozhodnutí, že B. se zkoumáním zboží nezabývá, ježto nemá odborného vzdělání, reprodukuje jen doslova to, co B. při svém výslechu dne 22. února 1926 udal, a konstatuje tak pouze, jednak že B. zkoumáním zboží se nezabývá, jednak že odborného vzdělání nemá. Z konstatování této druhé okolnosti nelze však ještě usouditi, že by žalovaný úřad byl jí vzal za základ svého rozhodnutí a že by proto byl uznal, že B. převážně duševně nepracuje, zejména uvaží-li se, že žalovaný úřad bezvadně zjišťuje, že zkoumáním zboží, k němuž by bylo třeba odborné zkušenosti, B. se nezabývá a že B. zjišťuje a odstraňuje jen takové vady, jež každému na první pohled jsou patrné.

Z těchto úvah dospěl Nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti jako bezdůvodné.

(Nález ze dne 7. prosince 1928, č. 33.050/28.)

Z a m ě s t n a n c i m l y n á ř š t í.

Podstárci v parním mlýně H. a K., manuálně vůbec nepracující a sem a tam vykonávající malé opravy strojů, podléhají pensijnímu pojištění, jelikož jejich činnost se podstatně vyčerpává dozorem na práce dělníků a kontrolou, zda stroje přesně podle potřeby a nařízení firmy pracují. Činnost tato zakládá podle § 1, odst. 2. lit. a) pens. zák. ve znění zák. č. 89/1920 pojištnou povinnost, aniž musí býti kvalifikována jako převážně duševní. Manuální jejich činnost při opravách strojů byla významu časově podřízeného a nemění proto nic na celkovém rázu jejich pracovního výkonu.

Stížnost nepopírá správnost skutkových zjištění, na kterých žalovaný úřad založil své rozhodnutí, a připouští také výslovně, že oba podstárci dozírají v nepřítomnosti stárkově na ostatní mlynářské dělníky, namítá však, že přesto jsou v podstatě jen mlynářskými dělníky, a že jejich činnost, je-li duševní činností vůbec, není jistě činností převážně duševní.

Námítka tato májí se cíle, neboť žalovaný úřad v naříkaném rozhodnutí nevypravil pojištné povinnosti z toho důvodu, že by pokládal zaměstnance stěžující si firmy za takové osoby, které vykonávají převážně duševní práce, nýbrž hodnotil činnost jejich, jak shora řečeno, jako vyčerpávající se podstatně dozorem na práce dělníků. Uvedenou námitkou brojí tedy stížnost proti stanovisku, kterého žalovaný úřad v naříkaném rozhodnutí nezaujal, a jest proto stížnost po této stránce bezpodstatná.

Poukazuje-li stížnost na to, že oba podstárci jsou podřízenými orgány stárka, dlužno proti tomu uvést, že tato okolnost sama o sobě nemá pro řešení sporné otázky rozhodného právního významu, ježto nevyplývá z ní logicky důsledek, že by osoba, která sama jest služebně podřízena dohledu jiné osoby, jejímiž příkazy a pokyny řídit se musí,

nemohla dozíratí pravidelně k pracím osob jiných. I když stárek má na provoz mlýna vrchní dozor a odpovědnost, dozírají podle spisů oba podstárci za jeho nepřítomnosti, zejména při své střídavé týdenní noční službě, nad pracujícími dělníky pravidelně a samostatně. Zjišťuje-li žalovaný úřad, že činnost jich se podstatně vyčerpávala dozorem na práce dělníků a kontrolou nad řádným chodem strojů, měl pro tento svůj úsudek bezpečný a náležitý podklad ve výsledcích konaného šetření, jemuž stížnost žádných vad nevytýká a jichž ani Nejvyšší správní soud, přezkoumávaje je podle § 6. zákona o správním soudě, neshledal.

(Nález ze dne 7. prosince 1928, č. 33.048/28.)

Stárek v parním mlýně Kr. nepodléhal za platnosti pens. zákona ze dne 16. prosince 1906, č. 1/1907 ř. z., pensijnímu pojištění, ježto podle celkového výsledku provedeného šetření byl zaměstnán jako stárek ve mlýně, kde podle jeho vlastního udání byli v době od 1. ledna 1909 zaměstnání při práci noční pouze 4 dělníci, při práci denní 9 dělníků, dispocice v příčině mletí, t. j. kolik obilí má se nasypati, udílel šéf nebo jeho zástupce, a stěžovatel jako stárek řídil celou mlecí výrobu. Práce jeho, které od 1. ledna 1909 vykonával, nelze vzhledem k tomu hodnotiti jako výlučně nebo převážně duševní ve smyslu §u 1. zákona čís. 1/1907. Stěžovatel neměl také charakteru úřednického.

Rozhodnutí tomu vytýká stížnost především vadnost řízení, jež shledává v tom, že není náležitě odůvodněno, neboť omezuje prý se na konstatování, že podle celkového výsledku provedeného šetření byl stěžovatel zaměstnán jako stárek ve mlýně, aniž podrobuje bližšímu rozboru okolnosti, které dvěma nižším instancím plně stačily k rozhodnutí, stěžovateli příznivému, a žalované ministerstvo rozhodovalo na téměř skutkovém základě jako ony, pročez tím spíše bylo prý třeba bližšího odůvodnění jeho rozhodnutí.

Výtku tuto neuznal Nejvyšší správní soud důvodnou: Povinnost úřadu sděliti straně důvody rozhodnutí, náleží ovšem k podstatným formám řízení správního, není však třeba, aby byly k rozhodnutí připojeny důvody podrobné. Stačí, obsahuje-li odůvodnění pouze důvody podstatné, t. j. takové, jež strana musí znáti, aby se mohla proti rozhodnutí náležitě hájiti a ono mohlo býti bezpečně přezkoumáno. Požadavku tomu naříkané rozhodnutí vyhovuje. Uvádí jak podstatné skutkové okolnosti, které žalovaný úřad má za prokázány, tak i zákonný předpis, podle něhož judikoval.

Skutková zjištění stěžovateli sdělená, proti jichž správnosti on žádných námitek nevznáší, a jež odpovídají také výsledkům konaného šetření, ve správních spisech obsažených, jak se Nejvyšší správní soud přezkoumáním jich přesvědčil, jeví se postačitelým skutkovým základem, aby stěžovatel mohl z něho seznati, z jaké skutkové podstaty žalovaný úřad vycházel, a mohl po této stránce proti ní zaujati své stanovisko.

Tato zjištění stačí také k úsudku o kvalitě prací, jež stěžovatel vykonával. Pro posouzení činnosti stěžovatelovy měl žalovaný úřad bezpečnou oporu ve výpovědích svědků.

Posouditi hodnověrnost svědků a průvodní moc jejich údajů náleží k hodnocení průvodů úřadem, kterážto činnost vymyká se z kognice Nejvyššího správního soudu, jehož působnost, týkající se přezkoumání naříkaného rozhodnutí po stránce skutkové, vymezena jest jen hledisky v §u 6, odst. 2. zákona o správním soudě vytčenými. Odůvodnění naříkaného rozhodnutí citací zákonné normy, podle níž žalovaný úřad věc posuzoval, poskytovalo pak stěžovateli také možnost, aby se proti němu bránil, a nejeví se tedy naříkané rozhodnutí ani s tohoto hlediska vadným. Obsah naříkaného rozhodnutí podle toho, co bylo řečeno, po stránce skutkové i právní jest takový, že je lze bezpečně přezkoumati.

Nezákonnost naříkaného rozhodnutí snaží se stížnost dovoditi pře-